

**ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕ
ΤΟΝ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ
ΣΥΖΥΓΟ**

JULIA QUINN

Elxsis

Στη Νάνα Βαθ ντε Κάστρο,
που δημιούργησε ολόκληρο κίνημα.
Είναι μάλλον ευτύχημα
που δεν μπορώ να βρω την οβομαλτίνη
του Μπομπ στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Και στον Πολ.
Πρέπει να είναι ειρωνεία το γεγονός ότι
έγραψα για έναν κατά φαντασία σύζυγο
ενώ εσύ έλειπες τρεις μήνες για ορειβασία στο Έβερεστ.
Εκείνο το βουνό, όμως, υπάρχει στ' αλήθεια. Όπως κι εσύ.
Η αγάπη μας είναι πέρα για πέρα αληθινή.

*Νησί του Μανχάταν
Ιούνιος 1779*

Πονούσε το κεφάλι του.

Για την ακρίβεια, πονούσε πολύ το κεφάλι του. Όμως δυσκολευόταν να καταλάβει τι πόνος ήταν αυτός. Μπορεί να τον είχε πετύχει η βολίδα κανενός μουσκέτου. Αυτό φαινόταν πολύ πιθανό, με δεδομένο το γεγονός ότι αφενός βρισκόταν στη Νέα Υόρκη (ή μήπως στο Κονέκτικατ;) και αφετέρου υπηρετούσε ως λοχαγός στον στρατό της Αυτού Μεγαλειότητας του Βασιλιά της Αγγλίας.

Και μάλιστα γινόταν πόλεμος.

Αλλά αυτός ο συγκεκριμένος πονοκέφαλος –που ήταν λες και κάποιος τον χτυπούσε δυνατά στο κεφάλι με κανόνι (όχι με μπάλα κανονιού, αλλά με κανονικό κανόνι)– έδειχνε ότι μάλλον του είχαν επιτεθεί με κάποιο αντικείμενο που ήταν πιο αμβλύ από σφαίρα.

Ίσως με ένα αμόνι. Που είχε πέσει από ένα ψηλό κτίριο.

Αν, όμως, ήθελε κανείς να δει τη θετική πλευρά, ένας τέτοιος πόνος έδειχνε ότι εκείνος δεν ήταν νεκρός, κάτι που θα μπορούσε να είναι η μοίρα του, με βάση τα ίδια δεδομένα που τον είχαν κάνει να πιστέψει ότι μπορεί να τον είχαν πυροβολήσει.

Αυτός ο πόλεμος που είχε αναφέρει... οι άνθρωποι σκοτώνονταν στους πολέμους.

Με ανησυχητική συχνότητα.

Λοιπόν δεν ήταν νεκρός. Αυτό ήταν καλό. Αλλά δεν ήταν σίγουρος ούτε καν για το πού ακριβώς βρισκόταν. Το προφανές επόμενο βήμα θα ήταν να ανοίξει τα μάτια του, αλλά τα βλέφαρά του ήταν τόσο διάφανα, ώστε μπορούσε να αντιληφθεί ότι ήταν μέρα μεσημέρι, και ήταν βέβαιος πως το φως του ήλιου θα αποδεικνυόταν εκτυφλωτικό.

Και έτσι κράτησε τα μάτια του κλειστά.

Αλλά άκουγε.

Δεν ήταν μόνος. Δεν μπορούσε να διακρίνει κάποια συζήτηση, μόνο ένα βουητό από λόγια και κινήσεις που πλανιούνταν στην ατμόσφαιρα. Άνθρωποι κυκλοφορούσαν γύρω του, άφηναν πράγματα σε τραπέζια και έσερναν κάποια καρέκλα στο πάτωμα.

Κάποιος βογκούσε από τον πόνο.

Οι περισσότερες φωνές ανήκαν σε άντρες, αλλά κάπου εκεί γύρω υπήρχε τουλάχιστον μία γυναίκα. Βρισκόταν τόσο κοντά, ώστε την άκουγε να ανασαίνει. Η γυναίκα έκανε σιγανούς θορύβους καθώς ασχολούνταν με τη δουλειά της, η οποία, όπως κατάλαβε γρήγορα, είχε να κάνει με το να τον σκεπάζει με κουβέρτες και να τον αγγίζει στο μέτωπο με την ανάστροφη του χεριού της.

Του άρεσαν αυτοί οι σιγανοί ήχοι, αυτά τα μουρμουρητά και οι αναστεναγμοί που εκείνη μάλλον δεν αντιλαμβανόταν ότι άφηνε. Η γυναίκα μύριζε ωραία – λεμόνι και σαπούνι.

Και ιδρώτα από τη σκληρή δουλειά.

Την ήξερε αυτή τη μυρωδιά. Την είχε και ο ίδιος, αν και συνήθως μόνο για λίγο, γιατί μετατρέποταν γρήγορα σε έντονη βρόμα.

Επάνω της, όμως, ήταν κάτι παραπάνω από ευχάριστη. Ίσως λιγάκι γήινη. Και αναρωτήθηκε ποια να ήταν, έτσι προσεκτικά που τον φρόντιζε.

«Πώς είναι σήμερα;»

Ο Έντουαρντ έμεινε ακίνητος. Αυτή την ανδρική φωνή δεν την είχε ξανακούσει και δεν ήταν βέβαιος ότι ήθελε να μάθει κανείς ότι είχε συνέλθει.

Αν και δεν ήταν σίγουρος γιατί ένιωθε τόσο επιφυλακτικός.

«Τα ίδια», ήταν η απάντηση της γυναίκας.

«Ανησυχώ. Αν δεν συνέλθει σύντομα...»

«Το ξέρω», είπε η γυναίκα. Υπήρχε μια χροιά εκνευρισμού στη φωνή της, κάτι που φάνηκε περίεργο στον Έντουαρντ.

«Μπορέσατε να του δώσετε να φάει σουπιά;»

«Λίγες κουταλιές μόνο. Φοβήθηκα ότι μπορεί να πνιγόταν αν τον πίεζα να φάει κι άλλο».

Ο άντρας έβγαλε ένα αμυδρό επιφώνημα επιδοκιμασίας. «Μπορείτε να μου θυμίσετε πόσο καιρό είναι έτσι;»

«Μία εβδομάδα, κύριε. Τέσσερις μέρες πριν έρθω και τρεις μετά την άφιξή μου».

Μία εβδομάδα. Ο Έντουαρντ το σκέφτηκε. Μία εβδομάδα σημαίνει ότι ο μήνας ήταν... Μάρτιος; Απρίλιος;

Όχι, ίσως ήταν Φεβρουάριος. Και μάλλον βρισκόταν στη Νέα Υόρκη, όχι στο Κονέκτικατ.

Αυτό, όμως, δεν εξηγούσε το γιατί το κεφάλι του τον πονούσε τόσο πολύ. Ήταν σαφές ότι του είχε συμβεί κάποιο ατύχημα. Ή μήπως του είχαν επιτεθεί;

«Δεν έχει υπάρξει καμία αλλαγή;» ρώτησε ο άντρας, αν και η γυναίκα το είχε ήδη πει αυτό.

Αλλά εκείνη πρέπει να διέθετε πολύ περισσότερη υπομονή από τον Έντουαρντ, επειδή απάντησε σιγανά και με καθαρή φωνή: «Όχι, κύριε. Καμία».

Ο άντρας έβγαλε ένα επιφώνημα που θύμιζε γρύλισμα. Στάθηκε αδύνατο για τον Έντουαρντ να το ερμηνεύσει.

«Ε...» Η γυναίκα ξερόβηξε. «Έχετε κανένα νέο σχετικά με τον αδελφό μου;»

Τον αδελφό της; Ποιος ήταν ο αδελφός της;

«Δυστυχώς όχι, κυρία Ρόσμπι».

Κυρία Ρόσμπι;

«Έχουν περάσει σχεδόν τρεις μήνες», είπε εκείνη σιγανά.

Κυρία Ρόσμπι; Ο Έντουαρντ ήθελε να επιστρέψουν οι δύο συνομιλητές σε αυτό το ζήτημα επειγόντως. Από όσο ήξερε, υπήρχε μόνος ένας Ρόσμπι στη Βόρεια Αμερική. Ο ίδιος. Οπότε, αν αυτή η γυναίκα ήταν η κυρία Ρόσμπι...

«Νομίζω ότι θα ήταν καλύτερα να διοχετεύσετε την ενεργητικότητα σας στη φροντίδα του συζύγου σας», είπε η ανδρική φωνή.

Του συζύγου της;

«Σας διαβεβαιώνω», είπε εκείνη, πάλι με χροιά εκνευρισμού στη φωνή της, «ότι τον φροντίζω όσο καλύτερα μπορώ».

Σύζυγος; Τον αποκαλούσαν σύζυγό της; Παντρεμένος ήταν; Δεν μπορούσε να συμβαίνει αυτό. Πώς ήταν δυνατόν να είναι παντρεμένος και να μην το θυμάται;

Ποια ήταν αυτή η γυναίκα;

Η καρδιά του Έντουαρντ άρχισε να χτυπάει δυνατά. Τι στην ευχή του συνέβαινε;

«Έβγαλε κάποιο επιφώνημα;» ρώτησε ο άντρας.

«Δεν... δεν νομίζω».

Τότε η γυναίκα κινήθηκε γρήγορα. Τα χέρια της τον άγγιξαν, πρώτα στο μάγουλο και έπειτα στο στήθος. Παρά την εμφανή ανησυχία της, οι κινήσεις της είχαν κάτι το παρήγορο, ήταν αδιαμφισβήτητα ταιριαστές στην όλη κατάσταση.

«Έντουαρντ;» τον ρώτησε, πιάνοντας το χέρι του. Το χάιδεψε μερικές φορές, με τα δάχτυλά της να αγγίζουν ανάλαφρα την επιδερμίδα του. «Με ακούς;»

Ήταν υποχρεωμένος να απαντήσει. Ποιος άντρας που θέλει να τον λένε σωστό κύριο δεν κάνει ό,τι μπορεί για να απαλύνει τη στενοχώρια μιας γυναίκας;

«Φοβάμαι ότι μπορεί να μη μας αντιλαμβάνεται», είπε ο άντρας, με ύφος που ο Έντουαρντ θεώρησε ότι δεν έδειχνε την πρέπουσα ευγένεια.

«Εξακολουθεί να αναπνέει», είπε η γυναίκα, με παγερή φωνή.

Ο άντρας δεν είχε τίποτα, αλλά η έκφρασή του πρέπει να έδειχνε οίκτο, επειδή εκείνη το είχε πάλι, αυτή τη φορά πιο δυνατά.

«Εξακολουθεί να αναπνέει».

«Κυρία Ρόκομπι...»

Ο Έντουαρντ ένωσε το χέρι της να σφίγγει το δικό του. Έπειτα η γυναίκα έβαλε από πάνω και το άλλο της χέρι και τα δάχτυλά της ακούμπησαν ανάλαφρα στις κλειδώσεις της παλάμης του. Αυτή η χειρονομία ήταν σαν υποκατάστατο αγκαλιάς, αλλά ο Έντουαρντ την ένωσε μέχρι τα βάθη της ψυχής του.

«Εξακολουθεί να αναπνέει, συνταγματάρχα», είπε η γυναίκα σιγανά και με αποφασιστικότητα. «Και εφόσον αναπνέει, θα μείνω δίπλα του. Ίσως να μην μπορώ να βοηθήσω τον Τόμας, αλλά...»

Τόμας. Τόμας Χάρκορτ. Αυτή ήταν η σύνδεση. Η γυναίκα πρέπει να ήταν η αδελφή του. Η Σεσίλια. Την ήξερε καλά.

Ή μάλλον όχι. Δεν την είχε γνωρίσει, αλλά ένιωθε σαν να την ήξερε. Η γυναίκα έγραφε στον αδελφό της πολύ τακτικά, κάτι που αποτελούσε μοναδικό φαινόμενο σε όλο το σύνταγμα. Ο Τόμας λάμβανε τα διπλάσια γράμματα από τον Έντουαρντ, παρόλο που ο Έντουαρντ είχε τέσσερα αδέρφια, ενώ ο Τόμας μόνο μία αδελφή.

Η Σεσίλια Χάρκορτ. Τι στην ευχή γύρευε στη Βόρεια Αμερική; Υποτίθεται ότι έπρεπε να βρίσκεται στο Ντερμπισάιρ, σε εκείνη

τη μικρή πόλη από όπου ο Τόμας δεν έβλεπε την ώρα να φύγει. Εκείνη με τα θερμά λουτρά. Το Μάτλοκ. Όχι, το Μάτλοκ Μπαθ.

Ο Έντουαρντ δεν είχε πάει ποτέ εκεί, αλλά είχε την εντύπωση ότι ήταν ωραίο μέρος. Βέβαια, όχι με βάση αυτά που του έλεγε ο Τόμας. Του άρεσε η βοή της ζωής στην πόλη και ανυπομονούσε να πάρει μετάθεση και να φύγει από το χωριό του. Αλλά η Σεσίλια το έβλεπε διαφορετικά. Στα γράμματά της, η μικρή πόλη του Ντερμπισάιρ ζωντάνευε και ο Έντουαρντ είχε την αίσθηση ότι θα αναγνώριζε τους γείτονές της, αν πήγαινε ποτέ επίσκεψη εκεί.

Η γυναίκα ήταν πνευματώδης. Πολύ πνευματώδης. Ο Τόμας γελούσε τόσο πολύ με αυτά που του έγραφε, ώστε ο Έντουαρντ τον έβαζε να τα διαβάξει δυνατά.

Μια μέρα, ενώ ο Τόμας έγραφε την απάντησή του, ο Έντουαρντ τον διέκοψε τόσες φορές, ώστε ο Τόμας σηκώθηκε από την καρέκλα του και του έδωσε την πένα του.

«Να της γράψεις εσύ», του είπε.

Και έτσι, το έκανε.

Δεν της έγραψε ο ίδιος, βέβαια. Ο Έντουαρντ δεν θα μπορούσε ποτέ να της γράψει απευθείας. Αυτό θα ήταν πολύ μεγάλη απρέπεια και δεν υπήρχε περίπτωση να την προσβάλει με τέτοιο τρόπο. Αλλά έγραφε λίγες γραμμές στο τέλος των επιστολών του Τόμας και εκείνη, όποτε απαντούσε, περιλάμβανε λίγες γραμμές για αυτόν.

Ο Τόμας είχε πάνω του ένα μικροσκοπικό πορτρέτο της και, μολονότι έλεγε ότι ήταν παλιό, ο Έντουαρντ το κοιτούσε επίμονα και παρατηρούσε την εικόνα της νεαρής γυναίκας. Αναρωτιόταν αν τα μαλλιά της είχαν πράγματι εκείνο το εντυπωσιακό χρυσαφί χρώμα, αν εκείνη στ' αλήθεια χαμογελούσε έτσι, με τα χείλη της κλειστά και μυστηριώδη.

Για κάποιον λόγο, πίστευε πως όχι. Η Σεσίλια δεν του έδινε την εντύπωση ότι ήταν μια γυναίκα που είχε μυστικά. Το χαμόγελό

της ήταν λαμπερό και αβίαστο. Ο Έντουαρντ είχε φτάσει στο σημείο να θέλει πολύ να τη γνωρίσει όταν θα τελείωνε αυτός ο καταραμένος πόλεμος. Όμως δεν το είπε ποτέ στον Τόμας.

Θα ήταν παράξενο αν έκανε κάτι τέτοιο.

Τώρα η Σεσίλια βρισκόταν εδώ. Στις αποικίες. Αυτό ήταν παράλογο, αλλά, από την άλλη, και τι δεν ήταν παράλογο σε όλη αυτή την κατάσταση; Το κεφάλι του Έντουαρντ ήταν χτυπημένο, από ό,τι φαινόταν ο Τόμας είχε εξαφανιστεί και...

Ο Έντουαρντ σκέφτηκε πολύ.

...και ο ίδιος μάλλον είχε παντρευτεί τη Σεσίλια Χάρκορτ.

Άνοιξε τα μάτια του και προσπάθησε να εστιάσει στη γυναίκα με τα πράσινα μάτια που τον κοιτούσε.

«Σεσίλια;»

Η Σεσίλια είχε μέχρι τότε τρεις ημέρες στη διάθεσή της για να φαντάζεται τι μπορεί να έλεγε ο Έντουαρντ Ρόκομπι όταν επιτέλους θα συνερχόταν. Είχε σκεφτεί διάφορα και το πιο πιθανό ήταν: «Ποια στην ευχή είσαι εσύ;».

Η συγκεκριμένη ερώτηση δεν θα ήταν ανόητη.

Επειδή, ανεξάρτητα από το τι πίστευε ο συνταγματάρχης Σταμπς –ανεξάρτητα από το τι πίστευαν όλοι σε αυτό το άσχημα εξοπλισμένο στρατιωτικό νοσοκομείο–, το όνομά της δεν ήταν Σεσίλια Ρόκομπι, αλλά Σεσίλια Χάρκορτ, και δεν ήταν παντρεμένη με τον μάλλον ωραίο μαυρομάλλη άντρα που βρισκόταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι πλάι της.

Όσο για το πώς είχε δημιουργηθεί αυτή η παρεξήγηση...

Ίσως να οφειλόταν στο ότι είχε πει πως ήταν η γυναίκα του μπροστά στον αξιωματικό του, σε δύο στρατιώτες και σε έναν γραφέα.

Εκείνη τη στιγμή, αυτό της είχε φανεί καλή ιδέα.

Δεν είχε φτάσει στη Νέα Υόρκη κυριευμένη από επιπολαιότητα. Γνώριζε πολύ καλά τους κινδύνους του ταξιδιού στις αποικίες που σπαράζονταν από τον πόλεμο, για να μη μιλήσουμε για το ταξίδι με το πλοίο στον άστατο Βόρειο Ατλαντικό Ωκεανό. Αλλά ο πατέρας της είχε πεθάνει και μετά την ενημέρωσαν ότι ο Τόμας είχε τραυματιστεί, και τότε ο άθλιος ξάδελφός της ήρθε στο Μάρσγουελ και άρχισε να σκαλίζει τα...

Δεν μπορούσε να μείνει στο Ντερμπισάιρ.

Αλλά δεν είχε και πού αλλού να πάει.

Έτσι, πήρε μια βιαστική απόφαση, μάλλον για πρώτη φορά στη ζωή της. Μάζεψε τα πράγματά της, έθαψε τα χρυσαφικά της στον κήπο στο πίσω μέρος του σπιτιού και πήρε εισιτήριο από το Λίβερπουλ για τη Νέα Υόρκη. Όμως όταν έφτασε, ο Τόμας είχε γίνει άφαντος.

Βρήκε το σύνταγμά του, αλλά κανείς δεν μπορούσε να της δώσει απαντήσεις, κι όταν άρχισε να γίνεται επίμονη με τις ερωτήσεις της, οι ανώτεροι αξιωματικοί την έδιωξαν, σαν ενοχλητική μύγα. Την αγνόησαν, της φέρθηκαν με συγκαταβατικότητα και μάλλον της είπαν και ψέματα. Είχε ξοδέψει σχεδόν όλα της τα χρήματα, έτρωγε μόνο μία φορά την ημέρα και έμενε στο δωμάτιο ενός ξενώνα, δίπλα σε μια γυναίκα που μπορεί να ήταν πόρνη, μπορεί και όχι.

(Το ότι είχε σχέσεις με άντρες ήταν βέβαιο. Το μόνο ερώτημα ήταν αν πληρωνόταν για αυτές. Και η Σεσίλια όφειλε να πει ότι ακριβώς αυτό ήλπιζε να συμβαίνει, επειδή, ό,τι και αν έκανε εκείνη η γυναίκα, από τη φασαρία και μόνο φαινόταν ότι είχε πολλή δουλειά.)

Τότε όμως η Σεσίλια, ύστερα από σχεδόν μία εβδομάδα που βρισκόταν σε αδιέξοδο, κρυφάκουσε έναν στρατιώτη να λέει σε

έναν άλλον ότι είχαν πάει στο νοσοκομείο έναν άντρα, λίγες ημέρες πριν. Τον είχαν χτυπήσει στο κεφάλι και ήταν χωρίς τις αισθήσεις του. Τον έλεγαν Ρόκομπι.

Έντουαρντ Ρόκομπι. Αυτός πρέπει να ήταν.

Η Σεσίλια δεν τον είχε δει ποτέ της, αλλά ήταν ο πιο στενός φίλος του αδελφού της και *αισθανόταν* σαν να τον γνώριζε. Ήξερε, για παράδειγμα, ότι ήταν από το Κεντ, ότι ήταν ο δευτερότοκος γιος του κόμη του Μάνστον και ότι είχε έναν μικρότερο αδελφό στο ναυτικό και άλλον έναν στο Ίτον. Η αδελφή του ήταν παντρεμένη, αλλά δεν είχε παιδιά, και αυτό που του έλειπε περισσότερο από το σπίτι του ήταν η κρέμα με φραγκοστάφυλα που έφτιαχνε η μαγείρισσα.

Τον μεγάλο αδελφό του τον έλεγαν Τζορτζ, και η Σεσίλια είχε ξαφνιαστεί όταν ο Έντουαρντ ομολόγησε ότι δεν τον ζήλευε που ήταν αυτός ο κληρονόμος. Ο τίτλος του κόμη συνοδευόταν από αβάσταχτη έλλειψη ελευθερίας, της είχε γράψει κάποτε, και ήξερε ότι η δική του θέση ήταν στον στρατό, να πολεμάει για τον Βασιλιά και την Πατρίδα.

Η Σεσίλια υπέθετε ότι ένας τρίτος μπορεί να σοκαριζόταν από το επίπεδο της οικειότητας στις επιστολές τους, αλλά είχε μάθει ότι ο πόλεμος έκανε τους άντρες να φιλοσοφούν. Και ίσως γι' αυτόν τον λόγο ο Έντουαρντ Ρόκομπι είχε αρχίσει να προσθέτει δικές του σημειώσεις στο τέλος των επιστολών που της έστελνε ο Τόμας. Ήταν παρήγορο να μοιράζεται κανείς τις σκέψεις του με έναν άγνωστο. Ήταν εύκολο να φαίνεσαι θαρραλέος με έναν άνθρωπο με τον οποίο δεν υπήρχε ποτέ περίπτωση να βρεθείτε σε ένα τραπέζι ή σε ένα καθιστικό.

Ή τουλάχιστον αυτό υπέθετε η Σεσίλια. Ίσως ο Έντουαρντ να έγραφε τα ίδια πράγματα στην οικογένεια και τους φίλους του στο Κεντ. Η Σεσίλια είχε μάθει από τον αδελφό της ότι ο φίλος

του ήταν «σχεδόν αρραβωνιασμένος» με τη γειτόνισσά του. Σίγουρα ο Έντουαρντ έγραφε γράμματα και σε εκείνη.

Και ουσιαστικά ο Έντουαρντ δεν έγραφε στη Σεσίλια. Αρχικά, ο Τόμας μετέφερε τα λόγια του: *ο Έντουαρντ λέει το τάδε ή ο λοχαγός Ρόκσμπι με υποχρεώνει να επισημάνω...*

Στην αρχή ήταν πολύ διασκεδαστικά και η Σεσίλια, κολλημένη στο Μάρσγουελ, με τους λογαριασμούς να συσσωρεύονται και τον πατέρα της να μη δείχνει κανένα ενδιαφέρον για τίποτα, είχε καλοδεχτεί το απρόσμενο χαμόγελο που της έφερναν στα χείλη της τα λόγια του. Έτσι, απαντούσε ανάλογα, προσθέτοντας μικρά πράγματα στα δικά της γράμματα. *Σε παρακαλώ, πες στον λοχαγό Ρόκσμπι... και αργότερα: Πιστεύω ότι θα άρεσε στον λοχαγό Ρόκσμπι...*

Και μια μέρα είδε ότι το τελευταίο γράμμα του αδελφού της περιλάμβανε μια παράγραφο γραμμένη με άλλον γραφικό χαρακτήρα. Ήταν ένας σύντομος χαιρετισμός, που περιείχε μόνο μια περιγραφή αγριολούλουδων, αλλά ήταν από τον Έντουαρντ. Το είχε υπογράψει.

Με αφοσίωση

Λοχαγός Έντουαρντ Ρόκσμπι

Με αφοσίωση.

Με αφοσίωση.

Ένα χαζό χαμόγελο είχε ζωγραφιστεί στο πρόσωπό της και μετά ένιωσε εντελώς ανόητη. Ονειροπολούσε για έναν άντρα που δεν είχε γνωρίσει ποτέ της.

Έναν άντρα που μάλλον δεν θα γνώριζε ποτέ.

Αλλά δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Δεν είχε σημασία αν ο ήλιος του καλοκαιριού έλαμπε πάνω στις λίμνες – από τη στιγμή

που ο αδελφός της έλειπε, η ζωή στο Ντερμπισάιρ τής φαινόταν πάντα πολύ γκριζα. Οι ημέρες κυλούσαν, η μία μετά την άλλη, χωρίς να αλλάζει σχεδόν τίποτα. Ασχολούνταν με το σπίτι, έλεγχε τον προϋπολογισμό και φρόντιζε τον πατέρα της, όχι ότι εκείνος έδινε κάποια σημασία. Μια στο τόσο γινόταν κάποια κοινωνική εκδήλωση στην περιοχή, αλλά περισσότεροι από τους μισούς άντρες της ηλικίας της είχαν καταταγεί στον στρατό και στην πίστα του χορού βρίσκονταν πάντα διπλάσιες γυναίκες από ό,τι άντρες.

Έτσι, όταν ο γιος ενός κόμη της έγραψε για αγριολούλουδα...

Η καρδιά της σκίρτησε.

Ελικρινά, αυτό ήταν ό,τι πλησιέστερο σε φλερτ είχε ζήσει εδώ και χρόνια.

Όμως, όταν πήρε την απόφαση να ταξιδέψει στη Νέα Υόρκη, σκεφτόταν τον αδελφό της και όχι τον Έντουαρντ Ρόκομπι. Όταν ήρθε ο αγγελιαφόρος με το γράμμα από τον διοικητή του Τόμας...

Εκείνη η μέρα ήταν η χειρότερη της ζωής της.

Φυσικά, το γράμμα είχε παραλήπτη τον πατέρα της. Η Σεσίλια ευχαρίστησε τον αγγελιαφόρο και φρόντισε να του δώσουν να φάει, χωρίς να αναφέρει ούτε μία φορά ότι ο Γουόλτερ Χάρκορτ είχε πεθάνει απρόσμενα τρεις ημέρες νωρίτερα. Πήρε τον φάκελο, πήγε στο δωμάτιό της, έκλεισε την πόρτα, την κλείδωσε και μετά κοίταξε το χαρτί τρέμοντας, ώσπου βρήκε το κουράγιο να σπάσει τη σφραγίδα από κερύ.

Το πρώτο πράγμα που ένωσε ήταν ανακούφιση. Ήταν σίγουρη ότι το γράμμα θα έλεγε πως ο Τόμας ήταν νεκρός, ότι δεν θα είχε απομείνει πια στον κόσμο κανείς τον οποίο να αγαπάει αληθινά. Εκείνη τη στιγμή, ο τραυματισμός φαινόταν σχεδόν ευτυχές γεγονός.

Αλλά τότε κατέφτασε ο ξάδελφος Χόρας.

Η Σεσίλια δεν ξαφνιάστηκε από το γεγονός ότι ο ξάδελφός της εμφανίστηκε για την κηδεία του πατέρα της. Στο κάτω κάτω, αυτό έκανε κανείς, ακόμα και αν δεν του άρεσαν ιδιαίτερα οι στενές φιλικές σχέσεις με τους συγγενείς του. Αλλά ο Χόρας έμεινε. Και, μα τον Θεό, ήταν ενοχλητικός. Μιλούσε με στόμφο και η Σεσίλια δεν μπορούσε να κάνει βήμα χωρίς εκείνος να εμφανίζεται πίσω της και να της εκφράζει τη βαθιά ανησυχία του για την υγεία της.

Ακόμα χειρότερο ήταν το γεγονός ότι έκανε σχόλια για τον Τόμας και για τους μεγάλους κινδύνους που αντιμετώπιζαν οι στρατιωτικοί στις αποικίες. Πόσο θα ανακουφίζονταν όλοι, όταν ο αδελφός της θα επέστρεφε στο Μάρσγουελ ως δικαιωματικός ιδιοκτήτης.

Βέβαια, το υπονοούμενο ήταν ότι, αν δεν επέστρεφε, ο Χόρας θα κληρονομούσε τα πάντα.

Τι άθλιος που ήταν αυτός ο νομικός όρος που είχε επιβληθεί και όριζε το ποιος θα κληρονομούσε το κτήμα! Η Σεσίλια ήξερε ότι έπρεπε να τιμάει τους προγόνους της, αλλά, μα τον Θεό, αν μπορούσε να γυρίσει στο παρελθόν και να βρει τον προ-προπάππου της, θα του έστριβε το λαρύγγι. Εκείνος είχε αγοράσει τη γη και είχε χτίσει το σπίτι. Καθώς ήταν κυριευμένος από ψευδαισθήσεις βασιλικού μεγαλείου, τα είχε δεσμεύσει όλα με αυστηρούς νομικούς όρους. Το Μάρσγουελ μπορούσε να το κληρονομήσει μόνο άντρας, αποκλείονταν όλες οι γυναίκες, ανεξαρτήτως συγγένειας, και έτσι όλο το ακίνητο περνούσε αποκλειστικά από πατέρα σε γιο, κι αν δεν υπήρχε γιος, δικαιούχος ήταν κάποιος από τους ξαδέλφους. Δεν είχε καμία σημασία το γεγονός ότι η Σεσίλια είχε ζήσει εκεί όλη της τη ζωή, ότι ήξερε και την παραμικρή γωνιά, ότι οι υπηρέτες τη σέβονταν και της είχαν εμπιστοσύνη. Αν ο Τόμας πέθαινε, ο ξάδελφος Χόρας θα χιμούσε από το Λανκασάιρ και θα τα έπαιρνε όλα.

Η Σεσίλια είχε προσπαθήσει να μην τον αφήσει να μάθει για τον τραυματισμό του Τόμας, αλλά μια τέτοια είδηση ήταν αδύνατο να μείνει κρυφή. Κάποιος καλοθελητής γείτονας πρέπει να είπε κάτι, γιατί ο Χόρας δεν περίμενε να περάσει ούτε μία ημέρα μετά την κηδεία και διεμήνυσε ότι, ως ο πλησιέστερος άντρας συγγενής της Σεσίλια, είχε την υποχρέωση να αναλάβει την ευθύνη για το καλό της.

Ήταν σαφές, της είπε, ότι έπρεπε να παντρευτούν.

Όχι, σκέφτηκε η Σεσίλια σοκαρισμένη. Όχι, δεν έπρεπε να το κάνουν.

«Πρέπει να αποδεχτείς τα δεδομένα», είπε εκείνος, κάνοντας ένα βήμα προς το μέρος της. «Είσαι μόνη. Δεν μπορείς να μείνεις στο Μάρσγουελ επ' αόριστον χωρίς συνοδό».

«Θα πάω στη θεία μου», του αποκρίθηκε.

«Τη Σόφι;» τη ρώτησε περιφρονητικά. «Αυτή δεν μπορεί να σταθεί όρθια».

«Στην άλλη θεία μου. Την Ντόρκας».

Ο Χόρας μισόκλεισε τα μάτια του απειλητικά. «Δεν την ξέρω αυτή τη θεία Ντόρκας».

«Είναι λογικό», είπε η Σεσίλια. «Είναι θεία της μητέρας μου».

«Και πού μένει;»

Με δεδομένο ότι η θεία ήταν αποκύημα της φαντασίας της Σεσίλια, η απάντηση ήταν «πουθενά», αλλά η μητέρα της μητέρας της ήταν Σκοτσέζα και έτσι η Σεσίλια είπε: «Στο Εδιμβούργο».

«Θα φύγεις από το σπίτι σου;»

Αν αυτό σήμαινε ότι θα απέφυγε να παντρευτεί τον Χόρας, τότε ναι.

«Θα σε κάνω να σκεφτείς λογικά», γρύλισε ο Χόρας και τότε, πριν εκείνη καταλάβει τι σκόπευε να κάνει ο ξάδελφός της, τη φίλησε.

Η Σεσίλια πήρε μια ανάσα μόλις την άφησε από τα χέρια του και μετά τον χαστούκισε.

Ο Χόρας ανταπέδωσε το χαστούκι και μία εβδομάδα μετά η Σεσίλια έφυγε για τη Νέα Υόρκη.

Το ταξίδι κράτησε πέντε εβδομάδες. Ο χρόνος ήταν υπεραρκετός για να σκεφτεί η Σεσίλια την απόφασή της πολλές φορές. Αλλά πραγματικά δεν ήξερε τι άλλο θα μπορούσε να είχε κάνει. Δεν ήταν βέβαιη για τον λόγο που ο Χόρας ήταν αποφασισμένος να την παντρευτεί, αφού υπήρχε πολύ σοβαρή πιθανότητα να κληρονομήσει το Μάρσγουελ έτσι κι αλλιώς. Μπορούσε μόνο να υποθέτει ότι ο ξάδελφός της είχε οικονομικά προβλήματα και χρειαζόταν ένα μέρος για να μείνει. Αν παντρευόταν τη Σεσίλια, θα μπορούσε να μετακομίσει αμέσως και να εύχεται να μη γυρίσει ποτέ ο Τόμας.

Η Σεσίλια ήξερε ότι ο γάμος με τον ξάδελφό της ήταν η λογική επιλογή. Αν ο Τόμας πέθαινε, εκείνη θα μπορούσε να παραμείνει στο αγαπημένο σπίτι της παιδικής της ηλικίας. Θα μπορούσε να το αφήσει στα παιδιά της.

Όμως, αχ, Θεέ μου, αυτά τα παιδιά θα ήταν και παιδιά του Χόρας και η σκέψη ότι θα κοιμόταν με εκείνον τον άνθρωπο... Όχι, η σκέψη ότι θα ζούσε με εκείνον τον άνθρωπο...

Δεν μπορούσε να το κάνει. Το Μάρσγουελ δεν άξιζε τέτοια θυσία.

Και πάλι, όμως, βρισκόταν σε άσχημη θέση. Ο Χόρας δεν μπορούσε να την εξαναγκάσει να τον παντρευτεί, αλλά μπορούσε να της κάνει τη ζωή πολύ δύσκολη και είχε δίκιο για ένα πράγμα: η Σεσίλια δεν μπορούσε να μείνει στο Μάρσγουελ επ' αόριστον χωρίς συνοδό. Είχε ενηλικιωθεί –ήταν είκοσι δύο ετών– και οι φίλοι και οι γείτονές της θα της επέτρεπαν κάποια ελευθερία κινήσεων λόγω των περιστάσεων, αλλά μια νεαρή

γυναίκα που ζούσε μόνη της αποτελούσε στόχο για κουτσομπολιά. Η Σεσίλια, αν ήθελε να προστατεύσει την υπόληψή της, ήταν αναγκασμένη να φύγει.

Η ειρωνεία της όλης κατάστασης την έκανε να θέλει να ουρλιάξει. Προστάτευε την υπόληψή της, ταξιδεύοντας μόνη της στην άλλη πλευρά ενός ωκεανού. Το μόνο που έπρεπε να κάνει ήταν να φροντίσει να μην το μάθει κανείς στο Ντερμπισάιρ.

Αλλά ο Τόμας ήταν ο μεγάλος αδελφός της, ο προστάτης της, ο πιο στενός της φίλος. Για χάρη του θα έκανε ένα ταξίδι που ακόμα και η ίδια ήξερε ότι ήταν απερίσκεπτο και πιθανώς μάταιο. Ήταν πολύ συχνότερο φαινόμενο να πεθαίνουν οι άντρες από τις μολύνσεις παρά από τα τραύματα στο πεδίο της μάχης. Ήξερε ότι ο αδελφός της μπορεί να είχε ήδη πεθάνει όταν αυτή θα έφτανε στη Νέα Υόρκη.

Απλώς δεν περίμενε ότι εκείνος θα ήταν εξαφανισμένος.

Μέσα σε αυτό το χάος της απελπισίας και της ανημποριάς, έμαθε για τον τραυματισμό του Έντουαρντ. Ένωθε την πειστική ανάγκη να βοηθήσει κάποιον και αυτό την παρακίνησε να πάει στο νοσοκομείο. Μα τον Θεό, αφού δεν μπορούσε να φροντίσει τον αδελφό της, θα φρόντιζε τον καλύτερό του φίλο. Το ταξίδι στον Νέο Κόσμο δεν θα είχε γίνει μάταια.

Το νοσοκομείο ήταν μια εκκλησία την οποία είχε επιτάξει ο βρετανικός στρατός, κάτι που ήταν παράξενο από μόνο του, αλλά όταν ζήτησε να δει τον Έντουαρντ, της είπαν πολύ ξεκάθαρα ότι δεν ήταν ευπρόσδεκτη εκεί. Ο λοχαγός Ρόκσμπι ήταν αξιωματικός, την ενημέρωσε ένας φρουρός με σουβλερή μύτη. Ήταν γιος κόμη, δηλαδή πολύ σημαντικός άνθρωπος, και άρα δεν επιτρεπόταν να τον επισκέπτονται απλοί πληβείοι.

Η Σεσίλια προσπαθούσε ακόμα να καταλάβει τι στην ευχή εννοούσε ο φρουρός, όταν εκείνος την κοίταξε και της είπε ότι οι

μόνοι άνθρωποι που επιτρεπόταν να δουν τον λοχαγό Ρόκσμπι ήταν άλλοι αξιωματικοί και οι οικείοι του.

Και τότε η Σεσίλια είπε κοφτά: «Είμαι η σύζυγός του!».

Και μόλις βγήκε αυτό από το στόμα της, δεν μπορούσε να το πάρει πίσω.

Βλέποντάς το εκ των υστέρων, ήταν εντυπωσιασμένη που κανείς δεν κατάλαβε το ψέμα της. Μάλλον το είχε πει πολύ πειστικά, επειδή παρών ήταν ο διοικητής του Έντουαρντ. Ο συνταγματάρχης Σταμπς δεν ήταν ο πιο καταδεκτικός άνθρωπος, αλλά ήξερε για τη φιλία του Έντουαρντ και του Τόμας και δεν ξαφνιάστηκε όταν έμαθε ότι ο Έντουαρντ είχε παντρευτεί την αδελφή του φίλου του.

Προτού η Σεσίλια προλάβει να σκεφτεί, άρχισε να λέει ένα παραμύθι σχετικά με το φλερτ που είχαν μέσω των επιστολών τους και για έναν γάμο διά αντιπροσώπου, που είχε γίνει πάνω σε ένα πλοίο.

Παραδόξως, την πίστεψαν όλοι.

Όμως δεν μπορούσε να μετανιώσει για τα ψέματά της. Ήταν αναμφίβολο ότι η κατάσταση του Έντουαρντ είχε βελτιωθεί χάρη στις φροντίδες της. Του δρόσιζε το μέτωπο με σφουγγάρι όταν είχε πυρετό και του άλλαζε στάση πάνω στο κρεβάτι, όσο καλύτερα μπορούσε, για να αποφευχθούν οιδήματα από την κατάκλιση. Ήταν αλήθεια ότι είχε δει το κορμί του, κάτι ανάρμοστο για μια ανύπαντρη κοπέλα, αλλά οι κοινωνικοί κανόνες είναι λογικό να μην ισχύουν σε καιρό πολέμου.

Άλλωστε δεν θα το μάθαινε κανείς.

Δεν θα το μάθαινε κανείς. Αυτό το επαναλάμβανε συνέχεια από μέσα της, σχεδόν κάθε ώρα. Ήταν οκτώ χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από το Ντερμπισάιρ. Όλοι οι γνωστοί της νόμιζαν ότι είχε πάει επίσκεψη στη θεία της. Επιπλέον, οι Χάρκορτ δεν

κυκλοφορούσαν στους ίδιους κύκλους με τους Ρόκσμπι. Μπορούσε να φανταστεί ότι ο Έντουαρντ ήταν τόσο σημαντικός άνθρωπος ώστε να αποτελεί αντικείμενο κουτσομπολιών στους κύκλους της καλής κοινωνίας, αλλά αυτό δεν ίσχυε για την ίδια και της φαινόταν αδύνατον να φτάσουν οι ιστορίες για τον δευτερότοκο γιο του κόμη του Μάνστον στο μικροσκοπικό χωριό της, το Μάτλοκ Μπαθ.

Όσο για το τι θα έκανε όταν εκείνος θα συνερχόταν επιτέλους...

Για να είμαστε απολύτως ειλικρινείς, αυτό δεν το είχε σκεφτεί. Όμως έτσι όπως είχαν έρθει τα πράγματα, δεν είχε σημασία. Είχε φτιάξει στο μυαλό της πολλά σενάρια, αλλά κανένα από αυτά δεν περιλάμβανε το γεγονός ότι εκείνος θα την *αναγνώριζε*.

«Σεσίλια;» είπε ο Έντουαρντ. Την κοιτούσε ανοιγοκλείοντας τα μάτια του. Η Σεσίλια σάσπισε προς στιγμή, υπνωτισμένη από το πόσο γαλάζια ήταν τα μάτια του.

Αυτό έπρεπε να το ξέρει ήδη.

Μετά συνειδητοποίησε πόσο γελοίο ήταν αυτό που σκέφτηκε. Δεν υπήρχε λόγος να ξέρει το χρώμα των ματιών του.

Και πάλι όμως... Για κάποιον λόγο...

Αυτό της φαινόταν ότι ήταν κάτι που θα έπρεπε να ξέρει ήδη.

«Συνήλθες», είπε σιγανά. Προσπάθησε να πει κάτι ακόμα, αλλά τα λόγια ήταν σαν να είχαν κολλήσει στον λαιμό της. Πάσχιζε απλώς να ανασάνει, κυριευμένη από τη συγκίνηση που δεν είχε καταλάβει καν ότι ένιωθε. Έσκυψε και τον άγγιξε στο μέτωπο με χέρι που έτρεμε. Δεν ήξερε το γιατί. Εκείνος δεν είχε πυρετό εδώ και δύο ημέρες. Αλλά την είχε πλημμυρίσει η επιθυμία να τον αγγίξει, να αισθανθεί με τα χέρια της αυτό που έβλεπε με τα μάτια της.

Ο Έντουαρντ είχε συνέλθει.

Ήταν ζωντανός.

«Αφήστε του χώρο», διέταξε ο συνταγματάρχης Σταμψ.
«Πηγαίνετε να φέρετε τον γιατρό».

«Εσείς να πάτε να φέρετε τον γιατρό», είπε η Σεσίλια απότομα, έχοντας ξαναβρεί επιτέλους τα λογικά της. «Εγώ είμαι η γ...»

Της κόπηκε η φωνή. Δεν μπορούσε να ξεστομίσει αυτό το ψέμα. Όχι μπροστά στον Έντουαρντ.

Αλλά ο συνταγματάρχης Σταμψ κατάλαβε τι ήθελε να πει και, αφού μουρμούρισε κάτι προσβλητικό, έφυγε για να πάει να βρει έναν γιατρό.

«Σεσίλια;» είπε πάλι ο Έντουαρντ. «Τι γυρεύεις εδώ;»

«Θα σου τα εξηγήσω όλα σε λίγο», του απάντησε βιαστικά και ψιθυριστά. Ο συνταγματάρχης θα επέστρεφε γρήγορα και η Σεσίλια θα προτιμούσε να μη δώσει εξηγήσεις μπροστά σε ακροατήριο. Όμως δεν είχε περιθώριο να αφήσει τον Έντουαρντ να την προδώσει και έτσι πρόσθεσε: «Προς το παρόν, απλώς...»

«Πού βρίσκομαι;» τη διέκοψε εκείνος.

Η Σεσίλια πήρε άλλη μια κουβέρτα. Ο Έντουαρντ χρειαζόταν κι άλλο μαξιλάρι, αλλά υπήρχε έλλειψη, οπότε έπρεπε να βολευτεί με την κουβέρτα. Τον βοήθησε να ανασηκωθεί λιγάκι και την έβαλε κάτω από το κεφάλι του ενώ του έλεγε: «Βρίσκεσαι στο νοσοκομείο».

Εκείνος κοίταξε τριγύρω του, γεμάτος αμφιβολία. Γινόταν εύκολα αντιληπτό ότι το κτίριο ήταν εκκλησία. «Έχει βιτρό το νοσοκομείο;»

«Εκκλησία είναι. Τέλος πάντων, ήταν εκκλησία. Τώρα έχει γίνει νοσοκομείο».

«Μα πού;» ρώτησε πάλι, με λιγάκι επιτακτικό ύφος.

Τα χέρια της έμειναν ακίνητα. Κάτι πήγαινε στραβά. Γύρισε το κεφάλι της, όσο χρειαζόταν για να τον κοιτάξει κατάματα. «Βρισκόμαστε στη Νέα Υόρκη».

Ο Έντουαρντ συνοφρυώθηκε. «Νόμιζα ότι ήμουν...»

Η Σεσίλια περίμενε, αλλά εκείνος δεν ολοκλήρωσε τη σκέψη του. «Νόμιζες ότι ήσουν τι;» τον ρώτησε.

Εκείνος κοίταξε σαν χαμένος για μια στιγμή και μετά είπε: «Δεν ξέρω. Ήμουν...» Η φωνή του έσβησε και το πρόσωπό του συσπάστηκε. Φαινόταν σαν να πονούσε από την προσπάθεια να σκεφτεί.

«Υποτίθεται ότι θα πήγαινα στο Κονέκτικατ», είπε τελικά.

Η Σεσίλια σηκώθηκε όρθια, σιγά σιγά. «Πήγες στο Κονέκτικατ».

Τα χείλη του άνοιξαν. «Αλήθεια;»

«Ναι. Έμεινες εκεί για πάνω από έναν μήνα».

«Τι;» Κάτι πέρασε σαν αστραπή από τα μάτια του. Της Σεσίλια της φάνηκε ότι ίσως ήταν φόβος.

«Δεν θυμάσαι;» τον ρώτησε.

Ο Έντουαρντ άρχισε να ανοιγοκλείνει τα μάτια του πολύ πιο γρήγορα από το φυσιολογικό. «Πάνω από έναν μήνα, είπες;»

«Έτσι μου είπαν. Εγώ μόλις ήρθα εδώ».

«Πάνω από έναν μήνα», είπε πάλι. Άρχισε να κουνάει το κεφάλι του. «Πώς γίνεται...»

«Δεν κάνει να πέζεις τον εαυτό σου», είπε η Σεσίλια, απλώνοντας το χέρι της για να πιάσει πάλι το δικό του. Αυτό φαινόταν να τον ηρεμεί. Σίγουρα ηρεμούσε την ίδια.

«Δεν θυμάμαι... Ήμουν στο Κονέκτικατ;» Σήκωσε το βλέμμα του απότομα και της έσφιξε το χέρι τόσο δυνατά, ώστε την έκανε να νιώσει άβολα. «Πώς γύρισα στη Νέα Υόρκη;»

Η Σεσίλια σήκωσε τους ώμους της. Δεν μπορούσε να του δώσει τις απαντήσεις που αναζητούσε. «Δεν ξέρω. Έφαχνα τον Τόμας και έμαθα ότι είσαι εδώ. Σε βρήκαν κοντά στο Κιτς Μπέι, τραυματισμένο στο κεφάλι».

«Έφαχνες τον Τόμας», επανέλαβε ο Έντουαρντ και η Σεσίλια κατάλαβε ότι το μυαλό του δούλευε πυρετωδώς. «Γιατί έφαχνες τον Τόμας;»

«Με ενημέρωσαν ότι τραυματίστηκε, αλλά τώρα έχει εξαφανιστεί και...»

Ο Έντουαρντ άρχισε να ανασαίνει με δυσκολία. «Πότε παντρευτήκαμε;»

Η Σεσίλια άνοιξε το στόμα της. Προσπάθησε να απαντήσει, ελικρινά το προσπάθησε, αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν να ψελλίσει κάτι άχρηστες λέξεις. Πίστευε στ' αλήθεια ο Έντουαρντ ότι ήταν παντρεμένοι; Δεν την είχε καν δει μέχρι εκείνη τη στιγμή.

«Δεν θυμάμαι», είπε ο Έντουαρντ.

Η Σεσίλια πρόσεξε πολύ τα λόγια της. «Τι πράγμα δεν θυμάσαι;»

Εκείνος την κοίταξε με βασανισμένο βλέμμα. «Δεν ξέρω».

Η Σεσίλια ήξερε ότι κανονικά θα έπρεπε να προσπαθήσει να τον παρηγορήσει, αλλά το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να τον κοιτάζει σαν χαμένη. Τα μάτια του ήταν βαθουλωμένα και η επιδερμίδα του, που είχε ήδη χλωμιάσει από την ασθένειά του, φαινόταν να γίνεται ολότελα κίτρινη. Ο Έντουαρντ κρατιόταν από το κρεβάτι σαν να βρισκόταν σε σωσίβια λέμβο και εκείνη ένιωσε την παράλογη παρόρμηση να κάνει το ίδιο. Ο χώρος άρχισε να γυρίζει και να γίνεται πνιγηρή σήραγγα.

Η Σεσίλια ανέπνεε με δυσκολία.

Και εκείνος φαινόταν έτοιμος να γίνει κομμάτια.

Πίεσε τον εαυτό της να τον κοιτάξει κατάματα και του έκανε τη μόνη ερώτηση που είχε απομείνει.

«Θυμάσαι κάτι;»

2

*Θα έλεγα ότι ο στρατώνας στο Χάμπτον Κορτ Πά-
λας είναι κάτι παραπάνω από υποφερτός, αλλά δεν
συγκρίνεται με τις ανέσεις του σπιτιού. Εμείς οι αξιω-
ματικοί μένουμε ανά δύο σε διαμερίσματα των δύο
δωματίων, οπότε έχουμε ιδιωτικό χώρο. Με έχουν
βάλει μαζί με έναν υπολοχαγό ονόματι Ρόκσμπι. Δεν
ξέρω αν θα το πιστέψεις, αλλά είναι γιος κόμη...*

– ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΟΜΑΣ ΧΑΡΚΟΡΤ ΠΡΟΣ
ΤΗΝ ΑΔΕΛΦΗ ΤΟΥ ΣΕΣΙΛΙΑ

Ο Έντουαρντ αγωνιζόταν να ανασάνει. Ένωθε λες και η
καρδιά του ήθελε να βγει από το στήθος του και το μόνο
που μπορούσε να σκεφτεί ήταν ότι έπρεπε να σηκωθεί από το
κρεβάτι του. Έπρεπε να μάθει τι συνέβαινε. Έπρεπε να...

«Σταμάτα», φώναξε η Σεσίλια, ορμώντας πάνω του, σε
μια προσπάθεια να τον κρατήσει ξαπλωμένο. «Πρέπει να
ηρεμήσεις».

«Άφησέ με να σηκωθώ», της είπε απότομα, αν και η ελάχιστη
λογική που είχε απομείνει στο μυαλό του προσπαθούσε να του
θυμίσει ότι δεν ήξερε πού να πάει.

«Σε παρακαλώ», τον ικέτησε, ρίχνοντας το βάρος της στα

χέρια της, που τον κρατούσαν από τους καρπούς του. «Περίμενε λίγο, πάρε μια ανάσα».

Εκείνος σήκωσε το βλέμμα του πάνω της, με το στήθος του να ανεβοκατεβαίνει. «Τι συμβαίνει;»

Η Σεσίλια κατάπε και κοίταξε τριγύρω. «Νομίζω ότι πρέπει να περιμένουμε τον γιατρό».

Αλλά ο Έντουαρντ ήταν πολύ ταραγμένος και δεν ήθελε να ακούσει. «Τι μέρα είναι;» ρώτησε με απαιτητικό ύφος.

Η Σεσίλια ανοιγόκλεισε τα μάτια της σαν να είχε αιφνιδιαστεί. «Παρασκευή».

«Την ημερομηνία πες μου», είπε κοφτά.

Δεν του απάντησε αμέσως. Όταν το έκανε, τα λόγια της ήταν αργά και προσεκτικά. «Είναι είκοσι πέντε Ιουνίου».

Η καρδιά του Έντουαρντ άρχισε πάλι να χτυπάει δυνατά. «Τι;»

«Σε παρακαλώ, περίμενε...»

«Αυτό είναι αδύνατο». Ο Έντουαρντ ανασηκώθηκε. «Κάνεις λάθος».

Κούνησε αρνητικά το κεφάλι της, αργά. «Δεν κάνω λάθος».

«Όχι. Όχι». Κοίταξε σαν τρελός τριγύρω στο δωμάτιο. «Συνταγματάρχα!» φώναξε. «Γιατρέ! Κάποιος τέλος πάντων!»

«Έντουαρντ, σταμάτα!» κραύγασε η Σεσίλια, προσπαθώντας να τον εμποδίσει, όταν εκείνος έφερε τα πόδια του στο πλάι του κρεβατιού. «Σε παρακαλώ, περίμενε να έρθει ο γιατρός για να σε δει!»

«Εσύ εκεί!» φώναξε, δείχνοντας με το χέρι του που έτρεμε έναν μελαχρινό άντρα που σκούπιζε το πάτωμα. «Τι μέρα είναι;»

Ο άντρας κοίταξε με γουρλωμένα μάτια τη Σεσίλια, σαν να της ζητούσε σιωπηλά οδηγίες για το τι έπρεπε να κάνει.

«Τι μέρα είναι;» είπε πάλι ο Έντουαρντ. «Τον μήνα. Πες μου τον μήνα».

Και πάλι ο άντρας κοίταξε τη Σεσίλια κατάματα, αλλά απάντησε: «Ιούνιος είναι, κύριε. Τέλη του μήνα».

«Όχι», είπε ο Έντουαρντ, πέφτοντας στο κρεβάτι. «Όχι».

Έκλεισε τα μάτια του και προσπάθησε να σκεφτεί, παρά τον δυνατό πόνο στο κεφάλι του. Έπρεπε να υπάρξει τρόπος να το διορθώσει αυτό. Αν συγκεντρωνόταν πολύ, αν εστίαζε στο τελευταίο πράγμα που θυμόταν...

Άνοιξε τα μάτια του απότομα και κοίταξε τη Σεσίλια κατάματα. «Δεν σε θυμάμαι».

Η Σεσίλια ένιωσε έναν κόμπο στον λαιμό της και ο Έντουαρντ κατάλαβε ότι θα έπρεπε να ντρέπεται που την είχε κάνει σχεδόν να βάλει τα κλάματα. Εκείνη ήταν γυναίκα. Ήταν η σύζυγός του. Αλλά σίγουρα θα τον συγχωρούσε. Ο Έντουαρντ έπρεπε να μάθει... έπρεπε να καταλάβει τι συνέβαινε.

«Είπες το όνομά μου», του ψιθύρισε εκείνη, «όταν συνήλθες».

«Ξέρω ποια είσαι», της είπε. «Απλώς δεν σε ξέρω».

Το πρόσωπό της έτρεμε καθώς σηκωνόταν όρθια. Έπιασε μια τούφα από τα μαλλιά της πίσω από το αφτί της και μετά σταύρωσε τις παλάμες της. Είχε άγχος, αυτό ήταν ολοφάνερο. Και τότε πέρασε από το μυαλό του η πιο άσχετη σκέψη – η Σεσίλια δεν έμοιαζε με το μικροσκοπικό πορτρέτο που είχε μαζί του ο αδελφός της. Το στόμα της ήταν πλατύ και γεμάτο, δεν θύμιζε σε τίποτα εκείνο το γλυκό και μυστηριώδες μισοφέγγαρο στο πορτρέτο της. Ούτε τα μαλλιά της ήταν χρυσαφιά, ή έστω δεν είχαν εκείνη τη θεσπέσια απόχρωση που τους είχε δώσει ο ζωγράφος. Πιο πολύ σαν σκούρα ξανθά ήταν. Για την ακρίβεια, σαν του Τόμας, αν και όχι με τον ίδιο χαλκόχρωμο τόνο.

Φαντάστηκε ότι εκείνη δεν περνούσε πολύ χρόνο έξω στον ήλιο.

«Είσαι η Σεσίλια Χάρκορτ, σωστά;» τη ρώτησε. Επειδή αυτό

είχε συνειδητοποιήσει μόλις, ότι εκείνη δεν είχε επιβεβαιώσει το όνομά της.

Κούνησε το κεφάλι της καταφατικά. «Ναι, φυσικά».

«Και ήρθες εδώ, στη Νέα Υόρκη». Την κοίταξε επίμονα, παρατηρώντας το πρόσωπό της. «Γιατί;»

Είδε τα μάτια της να στρέφονται στην άλλη πλευρά του χώρου τη στιγμή που κουνούσε καταφατικά το κεφάλι της. «Είναι μπερδεμένο το ζήτημα».

«Μα είμαστε παντρεμένοι». Δεν ήταν σίγουρος αν αυτό το είπε ως κάτι δεδομένο ή σαν ερώτηση.

Δεν ήταν σίγουρος πώς ήθελε να ακουστεί.

Η Σεσίλια κάθισε διστακτικά στο κρεβάτι. Ο Έντουαρντ δεν την κατηγορούσε για την επιφυλακτικότητά της. Πριν από λίγο, έκανε απότομες κινήσεις, σαν παγιδευμένο θηρίο. Πρέπει να ήταν πολύ δυνατή, αφού μπόρεσε να τον συγκρατήσει.

Αν δεν ίσχυε αυτό, τότε ο ίδιος είχε γίνει πολύ αδύναμος.

Η Σεσίλια κατάπιε και φαινόταν ότι προσπαθούσε να βρει το θάρρος για να πει κάτι δύσκολο. «Πρέπει να σου πω...»

«Τι συμβαίνει;»

Η Σεσίλια τινάχτηκε προς τα πίσω και είδαν και οι δυο τους τον συνταγματάρχη Σταμπς, που ερχόταν από την άλλη άκρη της εκκλησίας, με τον γιατρό να τον ακολουθεί από κοντά.

«Γιατί είναι οι κουβέρτες πεσμένες στο πάτωμα;» ρώτησε ο συνταγματάρχης με απαιτητικό ύφος.

Η Σεσίλια σηκώθηκε πάλι όρθια και παραμέρισε, ώστε να μπορέσει ο γιατρός να πάρει τη θέση της στο πλευρό του Έντουαρντ. «Ξαφνικά άρχισε να στριφογυρίζει...» είπε. «Έχει πάθει σύγχυση».

«Δεν έχω πάθει σύγχυση», είπε ο Έντουαρντ απότομα.

Ο γιατρός την κοίταξε. Ο Έντουαρντ ήθελε να τον αρπάξει

από τον λαιμό. Γιατί κοιτούσε τη Σεσίλια; Αυτός ήταν ο ασθενής.

«Φαίνεται ότι δεν θυμάται...» Η Σεσίλια δάγκωσε το κάτω χέιλι της. Το βλέμμα της πηγαινοερχόταν ανάμεσα στον Έντουαρντ και τον γιατρό. Δεν ήξερε τι να πει. Ο Έντουαρντ δεν μπορούσε να την κατηγορήσει γι' αυτό.

«Κυρία Ρόκομπι;» είπε ο γιατρός, για να την παροτρύνει να συνεχίσει.

Να το πάλι. *Κυρία Ρόκομπι*. Ήταν παντρεμένος. Μα πώς στην ευχή βρέθηκε παντρεμένος;

«Λοιπόν», είπε εκείνη ανήμπορη, προσπαθώντας να βρει τα λόγια που ταίριαζαν σε μια τόσο απίστευτη κατάσταση. «Νομίζω ότι δεν θυμάται... ε...»

«Μίλα επιτέλους», ούρλιαξε ο συνταγματάρχης Σταμπς.

Ο Έντουαρντ σχεδόν σηκώθηκε από το κρεβάτι πριν καταλάβει τι ήταν έτοιμος να κάνει. «Το ύφος σας, συνταγματάρχα», γρύλισε.

«Όχι, όχι», είπε γρήγορα η Σεσίλια. «Δεν πειράζει. Δεν ήθελε να φανεί αγενής. Είμαστε όλοι σε δύσκολη θέση».

Ο Έντουαρντ ρουθούνησε και ήταν έτοιμος να δείξει ότι είχε δυσανασχετήσει, αλλά η Σεσίλια διάλεξε εκείνη τη στιγμή για να ακουμπήσει απαλά το χέρι της στον ώμο του. Το πουκάμισό του ήταν λεπτό, σχεδόν ξεφτισμένο. Ένωσε τα δάχτυλά της να ακουμπούν πάνω του, ήρεμα και με αποφασιστικότητα.

Αυτό τον ηρέμησε. Ο θυμός του δεν χάθηκε ως διά μαγείας, αλλά μπόρεσε να πάρει μια βαθιά ανάσα – κάτι που του χρειαζόταν για να συγκρατηθεί και να μη χιμήξει στον συνταγματάρχη.

«Δεν ήταν σίγουρος τι ημερομηνία έχουμε», είπε η Σεσίλια, με τη φωνή της να δείχνει ότι ξανάβρισκε τη σιγουριά της. «Νομίζω ότι πίστευε πως ήταν...» Κοίταξε τον Έντουαρντ.

«Όχι Ιούνιος», είπε εκείνος κοφτά.

Ο γιατρός συνοφρυώθηκε, έπιασε τον καρπό του Έντουαρντ και κουνούσε το κεφάλι του πάνω κάτω καθώς του έπαιρνε τον σφυγμό. Μόλις τελείωσε, κοίταξε πρώτα το ένα μάτι του Έντουαρντ και έπειτα το άλλο.

«Μια χαρά είναι τα μάτια μου», μουρμούρισε ο Έντουαρντ.

«Ποιο είναι το τελευταίο πράγμα που θυμάστε, λοχαγέ Ρόκσμπι;» ρώτησε ο γιατρός.

Ο Έντουαρντ άνοιξε το στόμα του με πρόθεση να απαντήσει στην ερώτηση, αλλά το μυαλό του ήταν εντελώς άδειο, μια ατελείωτη έκταση καλυμμένη με γκρίζα ομίχλη. Ένωσε σαν να βρισκόταν σε έναν απέραντο ωκεανό με γαλανά νερά που ήταν αφύσικα ήρεμα. Δεν υπήρχε το παραμικρό κύμα.

Καμία σκέψη, ούτε ανάμνηση.

Έσφιξε στις γροθιές του τα σκεπάσματα, κυριευμένος από απελπισία. Πώς στην ευχή θα ξανάβρισκε τη μνήμη του, αφού δεν ήταν σίγουρος ούτε καν για το τι θυμόταν;

«Προσπάθησε, Ρόκσμπι», είπε βραχνά ο συνταγματάρχης Σταμπς.

«*Προσπαθώ*», αποκρίθηκε απότομα ο Έντουαρντ. Μήπως τον περνούσαν για ηλίθιο; Μήπως νόμιζαν ότι δεν τον ένοιαζε; Δεν είχαν ιδέα τι γινόταν μέσα στο κεφάλι του, πώς ήταν να υπάρχει ένα αχανές κενό εκεί όπου έπρεπε να βρίσκονται αναμνήσεις.

«Δεν ξέρω», είπε τελικά. Ήθελε να ξαναβρεί την ψυχραιμία του. Ήταν στρατιωτικός. Είχε εκπαιδευτεί και είχε μάθει να είναι ήρεμος μπροστά στον κίνδυνο. «Νομίζω ότι... ίσως... έπρεπε να πάω στην Αλοικία του Κονέκτικατ».

«Πήγες στην Αλοικία του Κονέκτικατ», είπε ο συνταγματάρχης Σταμπς. «Δεν το θυμάσαι;»

Ο Έντουαρντ κούνησε το κεφάλι του αρνητικά. Προσπαθούσε...

ήθελε... αλλά δεν θυμόταν τίποτα. Μόνο αμυδρά ότι κάποιος του είχε ζητήσει να πάει εκεί.

«Ήταν σημαντικό ταξίδι», επέμεινε ο συνταγματάρχης. «Είναι πολλά αυτά που θέλουμε να μας πεις».

«Από ό,τι βλέπετε, αυτό δεν μπορεί να γίνει τώρα, σωστά;» είπε ο Έντουαρντ πικρόχολα.

«Σας παρακαλώ, δεν κάνει να τον πέζετε τόσο πολύ», παρενέβη η Σεσίλια. «Δεν έχει πολλή ώρα που συνήλθε».

«Η ανησυχία που δείχνετε σας τιμά», είπε ο συνταγματάρχης Σταμπς, «αλλά εδώ έχουμε να κάνουμε με ζητήματα ύψιστης στρατιωτικής σημασίας, τα οποία δεν μπορούμε να παραβλέψουμε εξαιτίας ενός πονοκέφαλου». Κοίταξε τον στρατιώτη που βρισκόταν κοντά του και του έκανε νόημα με το κεφάλι να κατευθυνθεί προς την πόρτα. «Να συνοδεύσεις την κυρία Ρόκομπι έξω. Μπορεί να επιστρέψει αμέσως μόλις τελειώσουμε με τις ερωτήσεις που θέλουμε να κάνουμε στον λοχαγό».

Α, όχι. Δεν υπήρχε περίπτωση να συμβεί αυτό. «Η σύζυγός μου θα μείνει πλάι μου», είπε ο Έντουαρντ κοφτά.

«Δεν επιτρέπεται να μάθει τόσο ευαίσθητες πληροφορίες».

«Αυτό δεν είναι πρόβλημα, αφού δεν έχω να σας πω τίποτα».

Η Σεσίλια μπήκε ανάμεσα στον συνταγματάρχη και το κρεβάτι. «Πρέπει να του δώσετε χρόνο για να ξαναβρεί τη μνήμη του».

«Η κυρία Ρόκομπι έχει δίκιο», είπε ο γιατρός. «Οι περιπτώσεις σαν και αυτή είναι σπάνιες, αλλά είναι πολύ πιθανό να ξαναβρεί τις περισσότερες, αν όχι όλες, από τις αναμνήσεις του».

«Πότε;» ρώτησε ο συνταγματάρχης Σταμπς με απαιτητικό ύφος.

«Δεν μπορώ να πω με βεβαιότητα. Στο μεταξύ, πρέπει να φροντίσουμε να έχει όσο το δυνατόν περισσότερη ησυχία και γαλήνη μέσα σε αυτές τις δύσκολες συνθήκες».

«Όχι», είπε ο Έντουαρντ, γιατί το τελευταίο που του χρειαζόταν ήταν η γαλήνη και η ησυχία. Και αυτό έπρεπε να γίνει όπως όλα τα άλλα πράγματα στη ζωή του. Αν ήθελες να διαπρέψεις, δούλευες σκληρά, εκπαιδεύοσουν και έκανες εξάσκηση.

Δεν έμενες ξαπλωμένος σε ένα κρεβάτι, ελπίζοντας να βρεις γαλήνη και ησυχία.

Κοίταξε τη Σεσίλια. Εκείνη τον ήξερε. Μπορεί να μη θυμόταν το πρόσωπό της, αλλά είχαν πάνω από έναν χρόνο που αλληλογραφούσαν. *Εκείνη τον ήξερε*. Ήξερε ότι ο Έντουαρντ δεν μπορούσε να μείνει άπραγος.

«Σεσίλια», της είπε, «είμαι σίγουρος ότι εσύ καταλαβαίνεις».

«Νομίζω ότι ο γιατρός έχει δίκιο», αποκρίθηκε εκείνη σιγανά. «Αν ξεκουραζόσουν λιγάκι...»

Αλλά ο Έντουαρντ κουνούσε ήδη το κεφάλι του αρνητικά. Έκαναν λάθος όλοι τους. Δεν καταλάβαιναν...

Να πάρει η ευχή.

Ένας αφόρητος πόνος διαπέρασε το κρανίο του.

«Τι συμβαίνει;» κραύγασε η Σεσίλια. Το τελευταίο πράγμα που είδε ο Έντουαρντ πριν κλείσει τα μάτια του ήταν η Σεσίλια να κοιτάζει φρενιασμένα προς την πλευρά του γιατρού. «Τι έπαθε;»

«Το κεφάλι μου», είπε ο Έντουαρντ με κομμένη την ανάσα. Πρέπει να το είχε κουνήσει πολύ γρήγορα. Ένωθε λες και το μυαλό του χτυπούσε στα τοιχώματα του κρανίου του.

«Θυμάσαι κάτι;» τον ρώτησε ο συνταγματάρχης Σταμπς.

«Όχι, καταραμένε...» Ο Έντουαρντ έπαψε να μιλάει, πριν ξεστομίσει κάποια ασυγχώρητη βρισιά. «Απλώς πονάω».

«Φτάνει», διεμήνυσε η Σεσίλια. «Δεν σας επιτρέπω να του κάνατε άλλες ερωτήσεις».

«Δεν μου επιτρέπετε;» αντέτεινε θυμωμένα ο συνταγματάρχης Σταμπς. «Είμαι ο διοικητής του».

Ήταν κρίμα που ο Έντουαρντ δεν άντεχε να ανοίξει τα μάτια του, επειδή θα του άρεσε να έβλεπε την έκφραση του συνταγματάρχη όταν η Σεσίλια είπε: «Δεν είστε δικός μου διοικητής».

«Επιτρέψτε μου να παρέμβω», είπε ο γιατρός.

Ο Έντουαρντ άκουσε κάποιον να παραμερίζει και μετά ένιωσε το στρώμα να βουλιάζει, καθώς ο γιατρός καθόταν πλάι του.

«Μπορείτε να ανοίξετε τα μάτια σας;»

Ο Έντουαρντ κούνησε αρνητικά το κεφάλι του, σιγά σιγά αυτή τη φορά. Αισθανόταν λες και ο μόνος τρόπος να καταπολεμήσει τον πόνο ήταν να κρατήσει τα μάτια του κλειστά.

«Αυτό είναι συνηθισμένη παρενέργεια των τραυμάτων στο κεφάλι», είπε ο γιατρός απαλά. «Χρειάζονται χρόνο για να γιατρευτούν και συχνά η διαδικασία είναι επίπονη. Δυστυχώς, δεν ωφελεί να πιέσουμε την κατάσταση».

«Καταλαβαίνω», είπε ο Έντουαρντ. Δεν του άρεσε, αλλά καταλάβαινε.

«Υπάρχουν πράγματα που ξεπερνούν τις γνώσεις μας», αποκρίθηκε ο γιατρός. Η φωνή του ήταν λιγάκι πιο σιγανή, σαν να είχε γυρίσει αλλού για να μιλήσει σε κάποιον άλλον. «Είναι πολλά αυτά που δεν γνωρίζουμε για τα τραύματα του εγκεφάλου. Για την ακρίβεια, θα έβαζα στοίχημα ότι αυτά που δεν γνωρίζουμε ξεπερνούν κατά πολύ αυτά που γνωρίζουμε».

Ο Έντουαρντ δεν το βρήκε αυτό καθησυχαστικό.

«Η σύζυγός σας σας φροντίζει πολύ σχολαστικά», είπε ο γιατρός, χτυπώντας απαλά το μπράτσο του Έντουαρντ. «Συνιστώ να συνεχίσει να το κάνει εκτός νοσοκομείου, αν αυτό είναι δυνατό».

«Εκτός νοσοκομείου;» επανέλαβε η Σεσίλια.

Ο Έντουαρντ δεν είχε ανοίξει τα μάτια του ακόμα, αλλά διέκρινε χροιά πανικού στη φωνή της.

«Δεν έχει πυρετό πια», της είπε ο γιατρός, «και η πληγή

στο κεφάλι του επουλώνεται γρήγορα. Δεν βλέπω σημάδια μόλυνσης».

Ο Έντουαρντ άγγιξε το κεφάλι του και μόρφασε.

«Αν ήμουν στη θέση σας, δεν θα το έκανα αυτό», του είπε ο γιατρός.

Τελικά, ο Έντουαρντ μισάνοιξε τα μάτια του και κοίταξε τα δάχτυλα των χεριών του. Περίμενε ότι θα έβλεπε αίμα.

«Δεν μπορώ να τον πάρω από το νοσοκομείο», είπε η Σεσίλια.

«Δεν θα αντιμετωπίσετε κανένα πρόβλημα», είπε ο γιατρός καθησυχαστικά. «Εσείς, ως σύζυγός του, θα τον φροντίσετε καλύτερα από οποιονδήποτε άλλον».

«Όχι», είπε η Σεσίλια, «δεν καταλάβατε. Δεν έχω πού να τον πάω».

«Πού μένεις τώρα;» ρώτησε ο Έντουαρντ. Είχε θυμηθεί ξαφνικά ότι εκείνη ήταν σύζυγός του και ότι ήταν υπεύθυνος για την ασφάλειά της.

«Έχω νοικιάσει ένα δωμάτιο. Δεν είναι μακριά. Αλλά έχει μόνο ένα κρεβάτι».

Ο Έντουαρντ, για πρώτη φορά από τη στιγμή που συνήλθε, ένιωσε ένα χαμόγελο να σχηματίζεται στα χείλη του.

«Ένα μικρό κρεβάτι», διευκρίνισε η Σεσίλια. «Σχεδόν δεν με χωράει. Τα πόδια σου θα κρέμονται κάτω». Και μετά, αφού κανείς δεν έσπευσε να πει κάτι για να μετριάσει την ολοφάνερη ταραχή της, πρόσθεσε: «Είναι ξενώνας για γυναίκες. Δεν θα του επιτρέψουν να μείνει εκεί».

Ο Έντουαρντ στράφηκε στον συνταγματάρχη Σταμπς και τον κοίταξε σαν να μην πίστευε αυτά που άκουγε. «Η σύζυγός μου μένει σε ξενώνα;»

«Δεν το ξέραμε ότι είναι εδώ», απάντησε ο συνταγματάρχης.

«Το ξέρετε εδώ και τρεις ημέρες».

«Είχε ήδη πάει εκεί...»

Οργή άρχισε να τον πλημμυρίζει. Ο Έντουαρντ ήξερε τι ήταν οι ξενώνες για γυναίκες στη Νέα Υόρκη. Δεν είχε σημασία που δεν μπορούσε να θυμηθεί τον γάμο. Η Σεσίλια ήταν η σύζυγός του.

Και ο στρατός την είχε αφήσει να μείνει σε ένα τόσο κακό-φημο μέρος;

Ο Έντουαρντ είχε ανατραφεί με αριστοκρατικές αρχές – ήταν σωστός *Ρόκσμπι* – και υπήρχαν κάποιες προσβολές τις οποίες δεν ανεχόταν. Ξέχασε τον πόνο στο κεφάλι του, ξέχασε ακόμα και το ότι είχε χάσει τη μνήμη του. Το μόνο που ήξερε ήταν ότι η σύζυγός του, η γυναίκα που είχε ορκιστεί να λατρεύει και να προστατεύει, είχε παραμεληθεί από τους συντρόφους του, στους οποίους ήταν αφοσιωμένος τα τελευταία τρία χρόνια.

Η φωνή του ήταν παγερή όταν είπε: «Να της βρείτε άλλο μέρος για να μείνει».

Ο Σταμπς σήκωσε τα φρύδια του. Ήξεραν και οι δυο ποιος ήταν συνταγματάρχης και ποιος απλός λοχαγός.

Αλλά ο Έντουαρντ ήταν απτόητος. Είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος της στρατιωτικής σταδιοδρομίας του υποβαθμίζοντας την αριστοκρατική καταγωγή του, αλλά στο συγκεκριμένο ζήτημα δεν είχε τέτοιους ενδοιασμούς.

«Αυτή η γυναίκα», είπε, «είναι η κυρία Έντουαρντ Ρόκσμπι».

Ο συνταγματάρχης Σταμπς άνοιξε το στόμα του για να μιλήσει, αλλά ο Έντουαρντ δεν είχε σκοπό να τον αφήσει να πει τίποτα. «Είναι σύζυγός μου και νύφη του κόμη του Μάνστον», συνέχισε, με τη φωνή του να απηχεί ολόκληρες γενιές αριστοκρατικής ανατροφής. «Η θέση της δεν είναι σε έναν ξενώνα».

Η Σεσίλια, που ήταν φανερό ότι ένιωθε άβολα, προσπάθησε να παρέμβει. «Είμαι μια χαρά εκεί», είπε στα γρήγορα. «Σε διαβεβαιώνω».

«Αυτό δεν μου λέει τίποτα», αποκρίθηκε ο Έντουαρντ, χωρίς να ξεκολλάει το βλέμμα του από τον συνταγματάρχη Σταμπς.

«Θα της βρούμε καταλληλότερο κατάλυμα», είπε ο συνταγματάρχης απρόθυμα.

«Απόψε», διευκρίνισε ο Έντουαρντ.

Ο συνταγματάρχης είχε στο πρόσωπό του μια έκφραση που έλεγε ξεκάθαρα ότι αυτό το αίτημα του φαινόταν παράλογο, αλλά, έπειτα από μερικές στιγμές φορτισμένης σιωπής, είπε: «Μπορούμε να την πάμε στο Κεφάλι του Διαβόλου».

Ο Έντουαρντ κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. Το πανδοχείο Κεφάλι του Διαβόλου φιλοξενούσε κυρίως Βρετανούς αξιωματικούς και το θεωρούσαν το καλύτερο κατάλυμα στη Νέα Υόρκη. Αυτό δεν έλεγε πολλά, αλλά αφού δεν υπήρχε η δυνατότητα εγκατάστασης σε ιδιωτική οικία, ο Έντουαρντ δεν μπορούσε να σκεφτεί κάποιο καλύτερο μέρος. Η Νέα Υόρκη είχε υπερβολικά πολλούς κατοίκους και φαινόταν ότι τα μισά χρήματα του στρατού πήγαιναν στην εξεύρεση χώρων όπου θα μπορούσαν να κοιμούνται οι στρατιώτες. Το συγκεκριμένο πανδοχείο δεν θα ήταν κατάλληλο για μια γυναίκα που ταξίδευε μόνη, αλλά εκεί η Σεσίλια, ως σύζυγος αξιωματικού, θα ήταν ασφαλής και θα της έδειχναν σεβασμό.

«Ο Μόντμπι θα φύγει αύριο», είπε ο συνταγματάρχης Σταμπς. «Το δωμάτιό του είναι μεγάλο και χωράτε και οι δυο σας».

«Να τον βάλετε μαζί με έναν άλλον αξιωματικό», πρόσταξε ο Έντουαρντ. «Η γυναίκα μου χρειάζεται δωμάτιο απόψε».

«Θα πάω αύριο, δεν πειράζει», είπε η Σεσίλια.

Ο Έντουαρντ την αγνόησε. «Απόψε».

Ο συνταγματάρχης Σταμπς κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. «Θα μιλήσω στον Μόντμπι».

Ο Έντουαρντ έκανε άλλο ένα κοφτό καταφατικό νεύμα. Ήξερε

τον λοχαγό Μόντμπι. Εκείνος, όπως και όλοι οι αξιωματικοί, θα παραχωρούσε το δωμάτιό του αμέσως για χάρη της ασφάλειας μιας αριστοκράτισσας.

«Στο μεταξύ», είπε ο γιατρός, «πρέπει να μείνει ήρεμος και να κοιμηθεί». Στράφηκε στη Σεσίλια. «Δεν πρέπει να συγχυστεί για κανέναν λόγο».

«Δεν νομίζω ότι μπορώ να συγχυστώ πιο πολύ από όσο τώρα», είπε ο Έντουαρντ.

Ο γιατρός χαμογέλασε. «Το γεγονός ότι διατηρείτε το χιούμορ σας είναι καλό σημάδι».

Ο Έντουαρντ αποφάσισε να μην επισημάνει το γεγονός ότι δεν αστειευόταν.

«Θα φροντίσουμε να φύγεις από εδώ μέχρι αύριο», είπε ο συνταγματάρχης Σταμπς ζωηρά. Στράφηκε στη Σεσίλια. «Στο μεταξύ, να τον ενημερώσετε για όλα αυτά που έχουν συμβεί από τότε που τραυματίστηκε. Ίσως έτσι τονωθεί η μνήμη του».

«Θαυμάσια ιδέα», είπε ο γιατρός. «Είμαι σίγουρος ότι ο σύζυγός σας θα θέλει να μάθει πώς ήρθατε στη Νέα Υόρκη, κυρία Ρόκσμιπ».

Η Σεσίλια προσπάθησε να χαμογελάσει. «Φυσικά, κύριε».

«Και να θυμάστε ότι δεν πρέπει να συγχυστεί». Ο γιατρός κοίταξε συγκαταβατικά τον Έντουαρντ και πρόσθεσε: «Πιο πολύ από όσο τώρα».

Ο συνταγματάρχης Σταμπς μίλησε για λίγο με τη Σεσίλια σχετικά με τη μετακόμισή της στο Κεφάλι του Διαβόλου και έπειτα οι δύο άντρες έφυγαν και άφησαν τον Έντουαρντ πάλι μόνο του με τη σύζυγό του. Τέλος πάντων, όσο μόνος μπορούσε να είναι κάποιος σε μια εκκλησία γεμάτη άρρωστους στρατιώτες.

Ο Έντουαρντ κοίταξε τη Σεσίλια, η οποία στεκόταν αμήχανα κοντά στο κρεβάτι του.

Αυτή η γυναίκα ήταν σύζυγός του. Να πάρει η ευχή.

Εξακολουθούσε να μην καταλαβαίνει πώς είχε συμβεί αυτό, αλλά έπρεπε να είναι αλήθεια. Ο συνταγματάρχης Σταμπς, που ήταν πάντα πολύ τυπικός άνθρωπος, φαινόταν να το πιστεύει. Επιπλέον, αυτή η γυναίκα ήταν η Σεσίλια Χάρκορτ, αδελφή του πιο στενού του φίλου. Αν ήταν να βρεθεί παντρεμένος με μια γυναίκα την οποία δεν πίστευε ότι είχε γνωρίσει, υπέθετε ότι η γυναίκα αυτή θα ήταν η Σεσίλια.

Και πάλι όμως, του φαινόταν ότι ένας γάμος θα ήταν από τα πράγματα που κανονικά θα έπρεπε να θυμάται.

«Πότε παντρευτήκαμε;» ρώτησε.

Η Σεσίλια κοιτούσε προς την άλλη πλευρά του κλίτους της εκκλησίας. Ο Έντουαρντ δεν ήταν σίγουρος αν τον άκουσε.

«Σεσίλια;»

«Πριν από μερικούς μήνες», του απάντησε, γυρίζοντας για να τον αντικρίσει. «Καλά θα κάνεις να κοιμηθείς».

«Δεν είμαι κουρασμένος».

«Αλήθεια;» Του χαμογέλασε αχνά καθώς βολευόταν στην καρέκλα δίπλα στο κρεβάτι του. «Εγώ είμαι εξαντλημένη».

«Λυπάμαι», της είπε αμέσως. Ένιωθε ότι θα έπρεπε να σηκωθεί όρθιος. Να της δώσει το χέρι του.

Να φανεί κύριος.

«Δεν το σκέφτηκα», της είπε.

«Δεν είχες την ευκαιρία», του αποκρίθηκε ξερά.

Τα χείλη του άνοιξαν από την έκπληξη και τότε σκέφτηκε – να η Σεσίλια Χάρκορτ, την οποία ήξερε τόσο καλά. Ή νόμιζε ότι ήξερε τόσο καλά. Η αλήθεια να λέγεται, δεν μπορούσε να θυμηθεί αν είχε δει ποτέ το πρόσωπό της. Αλλά εκείνη μιλούσε με το ύφος που είχε και στα γράμματά της και ο Έντουαρντ είχε τα λόγια της στην καρδιά του στη διάρκεια της χειρότερης περιόδου του πολέμου.

Μερικές φορές αναρωτιόταν αν ήταν παράξενο που ανυπομονούσε να έρθει γράμμα της για τον Τόμας περισσότερο από όσο ανυπομονούσε να πάρει αυτός γράμμα από τους δικούς του.

«Να με συγχωρείς», είπε η Σεσίλια. «Έχω πολύ ανάρμοστη αίσθηση του χιούμορ».

«Μου αρέσει», της είπε.

Εκείνη τον κοίταξε και του φάνηκε ότι είδε ένα ίχνος ευγνωμοσύνης στα μάτια της.

Τι ενδιαφέρον χρώμα που είχαν. Πράσινο της θάλασσας, τόσο ανοιχτό, ώστε σε άλλες εποχές σίγουρα θα τη χαρακτήριζαν απόκοσμη. Κάτι που για κάποιον λόγο φαινόταν λάθος. Ήταν ο πιο προσγειωμένος και αξιόπιστος άνθρωπος που είχε γνωρίσει στη ζωή του.

Ή νόμιζε ότι είχε γνωρίσει.

Η Σεσίλια άγγιξε το μάγουλό της ντροπαλά. «Έχω κάτι στο πρόσωπό μου;»

«Απλώς σε κοιτάζω», της απάντησε.

«Δεν έχει να δεις και πολλά».

Αυτό τον έκανε να χαμογελάσει. «Οφείλω να διαφωνήσω».

Η Σεσίλια κοκκίνισε και ο Έντουαρντ συνειδητοποίησε ότι φλέρταρε με τη γυναίκα του. Παράξενο.

Και όμως, ίσως ήταν το λιγότερο παράξενο από όσα είχαν συμβεί εκείνη την ημέρα.

«Μακάρι να μπορούσα να θυμηθώ...» άρχισε να λέει.

Η Σεσίλια τον κοίταξε.

Ο Έντουαρντ ευχήθηκε να μπορούσε να θυμηθεί την πρώτη φορά που την είδε. Ευχήθηκε να μπορούσε να θυμηθεί τον γάμο τους.

Ευχήθηκε να μπορούσε να θυμηθεί να τη φιλάει.

«Έντουαρντ;» του είπε εκείνη απαλά.

«Τα πάντα», αποκρίθηκε εκείνος, με τις λέξεις να βγαίνουν από το στόμα του λιγάκι πιο έντονα από όσο ήθελε. «Μακάρι να μπορούσα να θυμηθώ τα πάντα».

«Είμαι σίγουρη ότι θα θυμηθείς». Του χαμογέλασε σφιγμένα, αλλά κάτι δεν πήγαινε καλά με το χαμόγελό της. Δεν αντικατοπτριζόταν στα μάτια της και έπειτα ο Έντουαρντ συνειδητοποίησε ότι εκείνη δεν τον είχε κοιτάξει κατάματα. Αναρωτήθηκε τι ήταν αυτό που δεν ήθελε να του πει. Μήπως της είχε πει κάποιος για την κατάστασή του κάτι που εκείνη δεν του είχε αποκαλύψει; Δεν ήξερε πότε θα μπορούσε να είχε συμβεί αυτό. Η Σεσίλια δεν είχε φύγει από το πλευρό του από τη στιγμή που συνήλθε.

«Μοιάζεις με τον Τόμας», της είπε απότομα.

«Έτσι λες;» Τον κοίταξε απορημένη. «Κανένας άλλος δεν έχει αυτή τη γνώμη. Τέλος πάντων, δεν μοιάζουμε, με εξαίρεση τα μαλλιά». Άγγιξε τα μαλλιά της, μάλλον χωρίς καν να αντιλαμβάνεται ότι το έκανε. Ήταν πιασμένα πίσω σε έναν περιποιημένο κότσο και οι μπουκλες που είχαν λυθεί έπεφταν στο μάγουλό της. Ο Έντουαρντ αναρωτήθηκε πόσο μακριά να ήταν και πώς μπορεί να φαίνονταν ριγμένα στην πλάτη της.

«Εγώ μοιάζω στη μητέρα μας», του είπε. «Αυτό μου λένε. Δεν τη γνώρισα. Ο Τόμας μοιάζει πιο πολύ στον πατέρα μας».

Ο Έντουαρντ κούνησε το κεφάλι του. «Δεν μιλάω για τα χαρακτηριστικά σου, αλλά για τις εκφράσεις του προσώπου σου».

«Συγγνώμη;»

«Να, αυτό ακριβώς εννοώ!» Χαμογέλασε πλατιά, νιώθοντας περισσότερη ζωντάνια από όση μόλις μια στιγμή πριν. «Κάνεις τις ίδιες εκφράσεις. Όταν είπες “συγγνώμη”, έγειρες το κεφάλι σου στο πλάι, ακριβώς όπως κάνει και αυτός».

Η Σεσίλια χαμογέλασε. «Σου λέει συγγνώμη τόσο συχνά;»

«Όχι όσο συχνά θα έπρεπε».

Εκείνη ξέσπασε σε γέλια. «Αχ, σε ευχαριστώ», του είπε σκουπίζοντας τα μάτια της. «Έχω να γελάσω από...» Κούνησε το κεφάλι της. «Δεν θυμάμαι από πότε».

Ο Έντουαρντ άπλωσε το χέρι του και έπιασε το δικό της. «Δεν σου συνέβησαν πολλά διασκεδαστικά πράγματα», της είπε σιγανά.

Η Σεσίλια έγνεψε καταφατικά, νιώθοντας έναν κόμπο στον λαιμό της, και για μια στιγμή ο Έντουαρντ φοβήθηκε ότι εκείνη μπορεί να έβαζε τα κλάματα. Όμως ήξερε ότι δεν μπορούσε να μείνει σιωπηλός. «Τι συνέβη στον Τόμας;» ρώτησε.

Η Σεσίλια πήρε μια βαθιά ανάσα και έπειτα ξεφύσηξε αργά. «Με ενημέρωσαν ότι τραυματίστηκε και ότι ανάρρωνε στη Νέα Υόρκη. Ανησύχησα γιατί – τέλος πάντων, βλέπεις γιατί», είπε δείχνοντας με το χέρι της τον χώρο γύρω τους. «Δεν υπάρχουν αρκετοί άνθρωποι για να φροντίσουν τους πληγωμένους στρατιώτες. Δεν ήθελα να είναι μόνος του ο αδελφός μου».

Ο Έντουαρντ το συλλογίστηκε αυτό. «Εκπλήσσομαι που ο πατέρας σου σε άφησε να κάνεις τέτοιο ταξίδι».

«Ο πατέρας μου πέθανε».

Να πάρει η ευχή. «Να με συγχωρείς», της είπε. «Φαίνεται ότι η διακριτικότητά μου χάθηκε μαζί με τη μνήμη μου». Αν και η αλήθεια ήταν ότι δεν μπορούσε να το ξέρει. Η Σεσίλια φορούσε ροζ φόρεμα και δεν έδειχνε ότι βρισκόταν σε πένθος.

Τον είδε που κοιτούσε το σκονισμένο ύφασμα στο μανίκι της. «Το ξέρω», του είπε σουφρώνοντας το πάνω χέιλι της ντροπαλά. «Κανονικά θα έπρεπε να φοράω μαύρα. Αλλά είχα μόνο ένα μαύρο φόρεμα, που είναι μάλλινο. Θα ψηνόμευ από τη ζέστη αν το φορούσα εδώ».

«Και οι δικές μας οι στολές είναι μάλλον άβολες τους καλοκαιρινούς μήνες», συμφώνησε ο Έντουαρντ.

«Πράγματι. Ο Τόμας μου το είπε στα γράμματά του. Επειδή μου έγραψε πολλά για τη θερμοκρασία που έχει εδώ το καλοκαίρι, ήξερα ότι θα ήταν καλύτερα να μην το πάρω μαζί μου».

«Σίγουρα είσαι πιο ελκυστική με το ροζ», είπε ο Έντουαρντ.

Η Σεσίλια αιφνιδιάστηκε από τη φιλοφρόνηση. Ο Έντουαρντ δεν την κατηγορούσε γι' αυτό. Η κοινοτοπία του κομπλιμέντου που της έκανε φαινόταν παραδόξως εκτός τόπου, με δεδομένο το γεγονός ότι βρίσκονταν σε ένα νοσοκομείο.

Μέσα σε εκκλησία.

Στο μέσο ενός πολέμου.

Αν προσθέταμε τη χαμένη μνήμη του και τη σύζυγο που μόλις είχε βρει, του φαινόταν ότι η ζωή του δεν θα μπορούσε να γίνει πιο αλλόκοτη.

«Ευχαριστώ», είπε η Σεσίλια. Ξερόβηξε και συνέχισε. «Πρώτησες για τον πατέρα μου. Έχεις δίκιο. Δεν υπήρχε περίπτωση να μου επιτρέψει να ταξιδέψω στη Νέα Υόρκη. Δεν ήταν ο πιο ευσυνειδητός γονιός, αλλά θα πατούσε πόδι. Αν και...» Γέλασε αμήχανα. «Δεν ξέρω πόσο γρήγορα θα πρόσεχε την απουσία μου».

«Σε διαβεβαιώνω ότι οποιοσδήποτε θα πρόσεχε την απουσία σου».

Τον κοίταξε λιγάκι λοξά. «Δεν γνώρισες τον πατέρα μου. Εφόσον το σπίτι λειτουργεί –συγγνώμη, *λειτουργούσε*– σωστά, δεν έδινε σημασία σε τίποτα».

Ο Έντουαρντ έγενεψε καταφατικά, σιγά σιγά. Ο Τόμας δεν είχε πει πολλά για τον Γουόλτερ Χάρκορτ, αλλά όσα είχε αποκαλύψει μάλλον επιβεβαίωναν τα λεγόμενα της Σεσίλια. Είχε παραπονεθεί αρκετές φορές ότι ο πατέρας τους χαιρόταν που άφηνε τη Σεσίλια να μαραζώνει παριστάνοντας μια δίχως αμοιβή οικονόμο του. Ο Τόμας είχε πει ότι η αδελφή του έπρεπε να βρει κάποιον

για να παντρευτεί. Έπρεπε να φύγει από το Μάρσγουελ και να φτιάξει τη δική της ζωή.

Μήπως ο Τόμας έπαιζε τον ρόλο προξενητή; Ο Έντουαρντ δεν το είχε σκεφτεί αυτό τότε.

«Του συνέβη κάποιο ατύχημα;» ρώτησε ο Έντουαρντ.

«Όχι, αλλά ήταν ξαφνικό. Κοιμόταν στο γραφείο του». Σήκωσε τους ώμους της ελαφρά. «Δεν ξύπνησε».

«Η καρδιά του;»

«Ο γιατρός είπε ότι δεν μπορούσε να το καθορίσει με βεβαιότητα. Όμως δεν έχει σημασία, σωστά;» Τον κοίταξε με μια έκφραση οδυνηρής επιγνώσης και ο Έντουαρντ θα ορkiζόταν ότι την ένωσε. Κάτι είχαν τα μάτια της, το χρώμα τους, η διαύγειά τους. Όταν τον κοιτούσαν κατάματα, αισθανόταν λες και του κοβόταν η ανάσα.

Πάντα έτσι θα ήταν;

Άραγε γι' αυτό την είχε παντρευτεί;

«Φαίνεσαι κουρασμένος», του είπε η Σεσίλια και πρόσθεσε, πριν εκείνος προλάβει να τη διακόψει: «Είπες ότι δεν είσαι, αλλά φαίνεσαι κουρασμένος».

Ο Έντουαρντ δεν ήθελε να κοιμηθεί. Δεν άντεχε τη σκέψη ότι θα άφηγε το μυαλό του να βυθιστεί πάλι στη λήθη. Είχε ήδη χάσει πολύ χρόνο. Τον ήθελε πίσω. Την κάθε στιγμή του. Την κάθε ανάμνηση.

«Δεν μου είπες τι συνέβη στον Τόμας», της θύμισε.

Στο πρόσωπό της φάνηκε η ανησυχία της. «Δεν ξέρω», είπε με πνιγμένη φωνή. «Κανείς δεν ξέρει πού βρίσκεται».

«Πώς είναι δυνατόν;»

Σήκωσε τους ώμους της αδύναμα.

«Μίλησες στον συνταγματάρχη Σταμπς;»

«Φυσικά».

«Στον στρατηγό Γκαρθ;»

«Δεν μου επέτρεψαν να τον δω».

«Τι;» Αυτό δεν θα το ανεχόταν. «Ως σύζυγός μου...»

«Δεν τους είπα ότι είμαι σύζυγός σου».

Ο Έντουαρντ την κοίταξε επίμονα. «Γιατί, πού να πάρει;»

«Δεν ξέρω». Ανακάθισε απότομα και αγκάλιασε το κορμί της με τα χέρια της. «Νομίζω ότι απλώς... Τέλος πάντων, πήγα εκεί ως η αδελφή του Τόμας».

«Μα σίγουρα κάτι θα κατάλαβαν όταν τους είπες το όνομά σου».

Η Σεσίλια δάγκωσε το κάτω χέιλι της και μετά είπε: «Δεν νομίζω ότι έκανε κανείς τον συσχετισμό».

«Δηλαδή ο στρατηγός Γκαρθ δεν κατάλαβε ότι η κυρία Έντουαρντ Ρόκσμπι είναι η σύζυγός μου;»

«Σου είπα ότι δεν τον είδα». Πήγε πάλι στο πλάι του και άρχισε να του στρώνει τις κουβέρτες. «Έχεις αρχίσει να ταραξοσαι πάλι. Θα το συζητήσουμε αύριο».

«Σίγουρα θα το συζητήσουμε», γρύλισε εκείνος.

Την κοίταξε κατάματα.

«Ανάλογα με το πώς θα είναι η υγεία σου».

«Σεσίλια...»

«Δεν θα ανεχτώ αντιρρήσεις», τον διέκοψε εκείνη. «Ίσως να μην μπορώ να κάνω τίποτα για τον αδελφό μου τώρα, αλλά εσένα μπορώ να σε βοηθήσω. Και αν αυτό σημαίνει ότι θα χρειαστεί να σε αναγκάσω να συγκρατηθείς...»

Ο Έντουαρντ την κοίταξε και τη ρούφηξε με το βλέμμα του. Το σαγόνι της ήταν σφιγμένο και είχε το ένα πόδι της λιγάκι πιο μπροστά από το άλλο, σαν να ήταν έτοιμη να επιτεθεί. Τη φαντάστηκε να κραδαίνει σπαθί και να το ανεμίζει πάνω από το κεφάλι της βγάζοντας πολεμικές κραυγές.

Ήταν η Ιωάννα της Λωρραίνης. Η Βοαδίκεια, η πολεμίστρια βασίλισσα των Κελτών. Ήταν όλες οι γυναίκες που είχαν αγωνιστεί για να προστατεύσουν τις οικογένειές τους.

«Τρομερή πολεμίστριά μου», μουρμούρισε ο Έντουαρντ.

Η Σεσίλια τον κοίταξε με αυστηρό βλέμμα.

Εκείνος δεν ζήτησε συγγνώμη.

«Καλύτερα να φύγω», του είπε απότομα. «Ο συνταγματάρχης Σταμπς θα στείλει κάποιον να με πάρει απόψε. Πρέπει να μαζέψω τα πράγματά μου».

Ο Έντουαρντ δεν ήταν σίγουρος πόσα πράγματα μπορεί να είχε φέρει μαζί της η Σεσίλια στη Βόρεια Αμερική, αλλά ήξερε ότι καλά θα έκανε να μην μπλέκεται με μια γυναίκα και το μπαούλο ταξιδιού της.

«Θα είσαι εντάξει χωρίς εμένα εδώ;»

Κούνησε το κεφάλι του καταφατικά.

Αυτό την έκανε να συνοφρυωθεί. «Δεν θα μου το έλεγες αν συνέβαινε το αντίθετο, σωστά;»

Της χαμογέλασε αγνά. «Και βέβαια όχι».

Αυτό την έκανε να δυσανασχετήσει. «Θα ξανάρθω το πρωί».

«Δεν βλέπω την ώρα».

Έλεγε την αλήθεια. Δεν μπορούσε να θυμηθεί την τελευταία φορά που είχε νιώσει τόση ανυπομονησία.

Βέβαια, δεν μπορούσε να θυμηθεί τίποτα.

Και πάλι όμως...